

tu proto podle ustálené judikatury zásada, že opravný prostředek má býti posuzován podle svého obsahu a smyslu a nikoli podle svého mylného označení. — — —

Výrok ve smyslu § 12 zák. o ochraně cti odpadá, neboť soukromý žalobce navrhl sice příslušný výrok v obžalovacím spise, leč s doložkou, že časopisy (ohledně nichž má mu býti přiznáno právo k uveřejnění rozsudku) označí při hlavním přelíčení. Poněvadž se tak při hlavním přelíčení podle jediné směrodatného obsahu protokolu o hlavním přelíčení nestalo, je vycházeti z předpokladu, že tu návrhu po rozumu § 12 zákona není. Bez návrhu žalobcova není však výrok podle § 12 zák. o ochraně cti přípustný.

II.

(Rozh. ze dne 13. října 1937, Zm II 356/37.)

Právní zásadu uvedenou v odstavci prvním záhlaví předchozího rozhodnutí (I.) vyslovil nejvyšší soud i v tomto druhém rozhodnutí a poznamenal k tomu

v d ů v o d e c h:

K vývodům odvodu obžalovaných nutno především podotknouti, že je nesprávné jejich stanovisko, jako by v souzeném případě bylo přípustným opravným prostředkem jen odvolání po rozumu § 16, odst. 4 zák. č. 124/1924 Sb. z. a n. ve znění vyhlášky č. 145/1933 Sb. z. a n. a nikoli zmateční stížnost. Rozhodnutí soudu zrušovacího odvodem citovaná vyslovují sice, že i takový rozsudek pětičlenného kmetského senátu, jímž byl obžalovaný odsouzen jen pro přestupek podle § 4 cit. zák., je napadati co do viny zmateční stížností a nikoliv odvoláním, poněvadž opravné řízení zmíněným ustanovením (dříve § 28, odst. 4 zák. č. 124/1924 Sb. z. a n. v původním znění) nebylo upraveno podle obsahu rozsudku tím kterým soudem vyneseno, nýbrž podle sestavení senátu, před kterým byla věc v první stolici projednána; leč v souzeném případě jde o rozsudek, jehož předmětem jsou domnělé p ř e č i n y podle §§ 1—3 zák. č. 108/1933 Sb. z. a n. a jenž byl vyneset tříčlenným senátem jen proto, že se strany souhlasně zřekly účasti kmetů (§ 16, odst. 2 zák. č. 124/1924 Sb. z. a n. ve znění vyhl. č. 145/1933 Sb. z. a n.). Ze znění odst. 2 a 4 cit. zák. vyplývá jasně, že takové vzdání se nemění nic na úpravě opravného řízení a že zejména nemůže býti důvodem pro použití odstavce čtvrtého, jehož předpis je výlučně omezen na »rozsudky ve věcech p ř e s t u p k o v ý c h«.

Čís. 5993.

Šofér z povolania vykonáva »svoje povolanie« (§ 310, odst. 2 tr. zák.) i vtedy, keď — trebárs len z ochoty — prevezme na žiadosť opileho majiteľa auta riadenie jeho vozu.

(Rozh. zo dňa 12. októbra 1937, Zm III 476/37.)

Obžalovaný, skúšaný šofér z povolania, sám trocha podnapilý, prevzal v noci na žiadosť opilého majiteľa auta riadenie jeho vozu. Išiel s autom neprimerane veľkou rýchlosťou, majúť rozžaté len jedno svetlo a nedávajúc výstražné znamenie, po nesprávnej strane cesty tak neopatrne, že sa srazil s protiúdcim cyklistom a spôsobil mu poranenia, ktoré sa hojily šesť týždňov. O b a s ú d y n i ž š í c h s t o l í c kvalifikovaly trestný čin obžalovaného ako prečin ťažkého poškodenia tela z nedbalosti podľa § 310, odst. 2 tr. zák.

N a j v y š š í s ú d zmätočnú sťažnosť obžalovaného zčasti odmietol a zčasti zamietol.

Z d ô v o d o v:

Zmätok podľa § 385, č. 1 b) tr. p. uplatňuje sťažovateľ námietkou, že viedol auto len z ochoty na požiadanie opilého majiteľa auta, a že tedy neriadil auto vo výkone svojho povolania, takže kvalifikácia podľa § 310, odst. 2 tr. z. nie je správna. Námietka neobstojí. Obžalovaný je šoférom z povolania a majiteľ auta poveril ho riadením auta, pretože vedel, že riadenie auta je jeho povolaním, tedy zrejme nielen preto, že obžalovaný preukázal skúškou spôsobilosť riadiť auto, ale hlavne preto, že obžalovaný je šoférom z povolania. Obžalovaný tedy v tomto prípade pri riadení auta vykonával svoje povolanie. Pri tom nezáleží na tom, či obžalovaný prevzal riadenie auta z ochoty.

Čís. 5994.

Do nařízení vydaného podle § 11, odst. 3 tiskové novely (zák. čís. 124/1924 Sb. z. a n. ve znění vyhlášky min. sprav. čís. 145/1933 Sb. z. a n.) není řádného opravného prostředku.

Předmětem sankce § 11, odst. 3 tiskové novely může být jen tiskopis, v němž byla uveřejněna zpráva, pro niž došlo k trestnímu řízení a k rozhodnutí o ručení ve smyslu § 10 cit. zákona.

Totožnost tiskopisu není však rušena pouhou změnou jeho označení. Otázku, zda jde o týž tiskopis, jest i v případech § 9, odst. 3 a § 11, odst. 4 tisk. nov. řešiti obdobně podle § 14, odst. 3 tisk. nov. a § 34, čís. 3 zákona na ochr. rep.

(Rozh. ze dne 13. října 1937, Zm II 321/37.)

Srovnej rozh. čís. 2669, 3528 Sb. n. s. tr.

N e j v y š š í s o u d jako soud zrušovací zamítl zmatečnou stížnost obžalovaných A. a B. do rozsudku krajského soudu, jímž byli stěžovatelé uznáni vinnými přečinem podle § 9, odst. 3 zákona č. 124/1924 Sb. z. a n. ve znění vyhlášky č. 145/1933 Sb. z. a n.

D ů v o d y:

Zmateční stížnosti uplatňující číselně důvody zmatečnosti podle čís. 9 b) a 10 § 281 tr. ř. — správně jen čís. 9 a) — nelze přiznati oprávnění.